

независимъ, съ пуждата да земялъ мърки за безопасността на държавата отъ чужденцитѣ, съ желанието да се запознае по-добрѣ съ общественното мнѣние; най-сѣтъ прибавилъ, че тъй като се билъ лично убѣдилъ въ общественното мнѣние, отъ сега нататъкъ той нещялъ билъ да се двоуми, но щялъ билъ да се ръководи по него.

Това бѣгство къмъ неприятеля, този несполучливъ опитъ, всрѣдъ таквизъ смѣшни обстоятелства, това поемане на прѣстола на условия противъ които той едва що бѣ протестиралъ, до нѣмай кждѣ унизиха Людовика XVI и възбудиха общественното мнѣние противъ него. Освенъ това въ отсъствието на краля, държавнитѣ дѣла вървяха си наредъ и никой не нарушаваше тишината; слѣдъ минутно вълнение, всичко се сгруппира около Събранието и по неговия примѣръ мѣстнитѣ власти зеха твърдѣ благоразумни мѣрки. Отъ всичко това стана очевидно какъ лесно може да се мине безъ всѣко правителствено провидѣние; вредъ истриха името на краля и разбиха портретитѣ му. Идеята за република възбуди умоветѣ: и може би въ него време тя да не бѣше срѣшнала таквоя съпротивление каквото срѣшна покъсно. „Всички погледи бѣха насочени къмъ Събранието, пише единъ тогавашенъ журналистъ: тамъ е нашия краль, казваха всички; Людовикъ XVI може да иде дѣто иска.

Нѣколко дневната диктатура свято пази законитѣ на страната.

Държавнитѣ мъже не искаха арестуването на Людовика XVI, защото завръщанieto му щеше да ги стѣсни повече отъ колкото отсъствието му. На границата, срѣдъ явнитѣ врагове на Революцията, той наистина можеше да бѣде опасенъ; но въ Парижъ, на чело на заговорницитѣ бѣше ли по-безопасенъ? Не може да има никакво спокойствие тая страна, на която главата на